

HOMILIE 15 SEPTEMBER

“Wat gaan de mensen nu wel niet van ons denken?”. Is dat niet de vraag die al eens bij ons allen opkomt als je een bepaalde keuze moet maken? Of als we een bepaald standpunt willen innemen flitst al eens door ons hoofd: ‘Wat gaan mensen daarvan zeggen?’...

Het is heel menselijk om in te zitten met wat anderen over ons zeggen en denken want we willen zo graag dat we aanvaard worden door groep of groepen waartoe we behoren.

En zo lijkt het evangelie van vandaag in eerste instantie ook deze toer op te gaan. Tot er enkele verrassende plotwendingen komen en we ons de vraag stellen: ‘wat moeten we nu met deze tekst aanvatten?’ Hoe is dit evangeliestukje voor ons vandaag ‘Blijde Boodschap’?

Het is van belang vandaag dat we de historische context in ons achterhoofd houden. Marcus schreef zijn evangelie rond het jaar 70, dat is zo’n 40 jaar na de dood van Jezus. In de prille Kerk waren de eerste vervolgingen van christenen al een feit. Mensen werden geconfronteerd met lijden en dood omwille van hun geloofsgetuigenis. Verder is Palestina op dat moment ook nog altijd bezet door de Romeinen en rebelligroepen probeerden dat gezag steeds te ondermijnen. Daar speelt Marcus vandaag op in.

Focussen we tegen die achtergrond even op de tekst. Jezus is al ruim twee jaar aan het rondtrekken met zijn leerlingen. In woord en daad leefde Hij voor hoe God de wereld droomt en hierin de bevrijdende toekomst ziet voor de mens. Na twee jaar pedagogie aan zijn leerlingen wil Jezus wel eens weten waar Hij staat.

‘Wie zeggen de mensen dat Ik ben?’. Een belangrijk figuur, blijkt uit de antwoorden. Maar voor Jezus is die eerste vraag slechts een opstapje naar de eigenlijke vraag: ‘En jullie, wie zeggen jullie dat Ik ben?’. Petrus, altijd al de strafste leerling van de klas, antwoordt met een korte geloofsbelijdenis: ‘Je bent de Christus, de Messias’. Dat lijkt een correct antwoord. Het Joodse woord *Messiah* en het Griekse woord *Christos* betekenen exact hetzelfde: ‘de Gezalfde’. Enkel koningen en belangrijke religieuze leiders of profeten werden in Israël gezalfd. Petrus komt met zijn antwoord dus aardig in de buurt. Maar dan lopen de opvattingen van Petrus en Jezus uiteen. Jezus verbiedt het woord Christus of Messias voor hem te gebruiken. Voor Petrus – en zijn joodse tijdgenoten – was de Messias iemand die het oude koninkrijk zou herstellen. Een Redder, of Bevrijder die hen zou verlossen van het juk van de Romeinse bezetter. Een politieke of militaire Messias dus. Een opvatting die trouwens tot op vandaag verder leeft in het Jodendom: de Messias zal het oude koninkrijk van David herstellen in het land van Israël.

Maar dat is niet de Bevrijder of Redder die Jezus wil zijn. Daarom reageert

Hij ook zo fel tegen Petrus. Het moet voor Jezus opnieuw een zware ontgoocheling zijn geweest. Al twee jaar leeft Hij voor hoe God onder ons wil wonen: in dienstbaarheid, met oog voor kwetsbaren en zwakken. Hij zal door lijden en dood moeten gaan, voerspelt Jezus. Zo nabij wil God de mens zijn, dat Hij ook lijden en dood wil delen. Ja, Jezus is Redder en Bevrijder van ons allen, in het voorbeeld van dienende liefde. Na twee jaar op pad met zijn leerlingen, hebben zijn apostelen het nog altijd niet begrepen...

De hoopvolle verwachting van de leerlingen, die have en goed hebben achtergelaten in de hoop bij de politieke Messias aan het juiste adres te zitten, stuikt als een kaartenhuisje in elkaar. Jezus is de Bevrijder van een totaal andere orde, een spirituele Bevrijder. Hij is niet de heerser, maar de dienaar.

Vandaag, 2 000 jaar later, stelt Jezus ons nog altijd die vraag: 'wie ben ik voor jullie, voor jou?'. Een theoretisch antwoord moeten we niet geven, maar zijn uitgestoken vriendschapshand kunnen we aannemen. Vanuit die innerlijke liefdesbron kunnen wij meewerken om de wereld van binnenuit te vernieuwen, mooier en vredevoller te maken. Vanuit die innerlijke liefdesbron kunnen wij anderen tegemoet treden en nabij zijn die lijden door armoede, afkomst, eenzaamheid of die in welke situatie ook gevangen zitten.

En ja, dat betekent ook dat we zullen botsen op tegenslagen, muren van onbegrip, tegenwerking. In Jezus' voetsporen treden is geen vrijheid-blijheid maar soms jezelf verloochenen, anderen op de eerste plaats zetten. Het is soms je kruis opnemen, maar altijd in het volste vertrouwen op God, zoals zo treffend verwoord in de eerste lezing uit Jesaja.

Durven wij zoals de Dienaar van Jahwe altijd 'ja' zeggen op Gods uitnodiging om in zijn voetsporen te treden? Of zijn we bang van omstandigheden of van wat mensen zullen zeggen of denken? We mogen vertrouwen op de woorden van Jesaja: 'God de Heer zal mij helpen'. Laten we keuzes maken vanuit die zekerheid, dat is de Blijde Boodschap.

Hilde Verplancke